

Külalised tõid Estoniasse Bellini ooperi

MUUSIKA

“Puritaanide” kontsertettekannet Itaalia dirigendi juhendamisel kõlas igati *comme il faut*.

Tui Hirv
muusik

Möödunud nädala lõpul toodi Estonia lavale väga heas esituses ooper, mida siinmail mängiti viimati 19. sajandil. Tõsi, seekord külalissetenduse kujul, kontsertettekandena. Kui see tähendab aga võimalust kuulda häid külaliskuusikuid, siis miks ka mitte?

Bellini on kõige tüüpilisem *bèl canto* helilooja. 19. sajandi Itaalia ooperiheliloojaid vaimustas väga Inglismaad puudutava algmaterjali kasutamine. Sinna omakorda nii Prantsuse kui ka Itaalia ooperikoolkondade sulatamine tekitas paraja stiilide segu. Bellini sümpaatiast prantsusepärase heliloomingu vastu annab tunnistust nii rikkalik orkestratsioon kui ka Pariisi seltskonnatantsude põimimine muusikasse.

Kontsertettekannet tõstab orkestri poodiumile nii otseses kui ka kaudses mõttes, mistõttu neil tuleks oma taset, võrreldes lavaaugus mängitavaga, natuke timmida. Vaskpillid polnud päris ühtsed ega fraseerinud kuigi dünaamiliselt, ka dirigendile ei

FOTO: TERJE LEPP

Sloveeni päritolu Bernarda Bobro sopran kõlas ka proovis “nagu pärlikee”.

tulnud nad alati järele. Keelpillid mängisid heas ansambelis, seda ka dünaamika mõttes. Dirigent Manlio Benzi oli täpne ja lakooniline. Koori itaalia keele hääldus vajanuks lihvimist, aga orkestriga püsisid nad sünkroonis ning vokaal oli ühtlane. Siiski poleks pikki noote tahtnud kuulata ühtlase mühena, vaid arendusega *piano*’st *forte*’sse.

Kohati oli ühel või teisel probleeme intonatsiooni ning laialivalguva vibrato’ga.

Tarantella-rütmis kiidulaulud olid tänu dirigendile tantsulised.

Pärast bravuurikat avamängu tuli lavale väike sopran Bernarda Bobro lihtsas mustas kleidis, mis paljastas maitsekuse piires tema võluvaid rinnapartiid, ning laulis just parasjagu kõlinal, et kosta üle orkestri, samas said kõrgused võetud võrratu kergusega. Pikki kõrgeid noote laulab

ta nii, et silm ka ei pilgu. Bobro koloratuure võis iseloomustada lauluõpetajate lemmikväljendiga “nagu pärlikee”.

Kohati oli ühel või teisel probleeme intonatsiooni ning laialivalguva vibrato’ga. Rauno Elbi pikad fraasid olid hästi välja peetud ning Urmas Põldma kadentsid kõlasid veenvalt. Palm ja Savitski laulsid sümpaatselt, va-

hest oleks kontakt dirigendi ja orkestriga võinud olla mõnevõrra tihedam. Airene mõjus suursuguselt nagu kuninganna kunagi. Paljaksäetud peaga itaalia mustertenor võlus juba lavale tulles kõiki. Tema hääles on see vajalik “poognatõmme”, et laulda Bellini kuulaja jaoks juba pisut trafaretseid ja eksponeerivaid kuus kaheksandikku taktimõodus mammutfraase. Tal on väga suur hääleulatus ning harukordne väljendusrikkus.

Kindla peale minek

Natuke veider on vaadata lauljaid nii kirglikke stseene paigal seistes ette kandmas. Kui hakati rääkima kuninganna vabastamisest või kui Arturo ja Elvira metsas taas kohtusid, oli seda põnev ja liigutav jälgida – tegevus jooksis iseenesest silme ees.

Bellini, itaallased ja soomekeelse publikuga rahvusoper – see on kombinatsioon, mille peale võib alati kindel olla. ●

Vincenzo Bellini “Puritaanid”

MUUSIKALINE JUHT JA DIRIGENT:

MANLIO BENZI (ITAALIA)

OSADES: LEONID SAVITSKI (BASS), MATI PALM (BASS), MARIO ZEFFIRI (TENOR, ITAALIA), BERNARDA BOBRO (SOPRAN, SLOVEENIA/ITAALIA), RAUNO ELP (BARITON), URMAS PÖLDMA (TENOR), RIINA AIRENE (METSOSOPRAN)

KONTSERTETTEKANNE OLI EESTIS 16. MÄRTSIL.